

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σκουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοῦκοντα ἑννεα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχι περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἰδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίη,
Κι' ἔσαν ἔχω ἔμπνεδα — κι' ἔποτε μοῦ καεβαίη.
Συνδρομητὴς θὰ εἴχωμαι — δίδει τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἔσας Ἐπαρχία: — καὶ ἔσ' Ἐξωτερικόν,
ἐπιπέθ' κειροὺς πτωχίας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὴ γιὰ καθὲ χρόνον — πράγμα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἔνα ἑμὰς μέρη — δεκαπέντε καὶ ἔσ' ἔλα.
Ἄλλ' ἔβῶ συνδρομηταὶ — δὴν θὰ γίνονται ποτὶ,
κι' ἔσα φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δὴν περὶς συνδρομητῆς.
Κι' ἔσ'τε θάλω νταραβέρη — μὴ κανὴνα κανοίση.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποτίλλονται ἔ' ἡμέ.
Μέ' ἔσ'τ' ἄν φέρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ θανάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου εἰκοσι ὀκτὸ,
τοῦ Δεληγιάννη ἀγγελίμα φρικτό.

Ποδντος διακόσια τέσσαρα καὶ μ' ἔβουρητ' ἀκόμη,
μὰς ἔφυγε κι' ὁ Μάτιν'γεν καὶ ἄλλοι περιδρόμοι.

Φωνὴ τοῦ Δεληγιάννη,
ὅπου σπασιμὸς μὰς πᾶνει.

Τοῦ ἔθνους ἡ Βουλὴ
σηκώνεται ἔσ' τὸ πόδι...
ὁ Θεοδωρῆς λαλεῖ
μὲ τὴν φωνὴν βροντώδη.

Μὲ στόμφον ἀναγγέλλει
εἰς ἕκαστον πολίτην
πὼς σκέπτεται καὶ θέλει
νὰ πῆ διὰ τὴν Κρήτην.

Σ' αὐτὸν τὸν σαματὰ
ὁ κόσμος ὅλος φρίττει,
κι' ὁ Θεοδωρῆς ῥωτᾷ:
«τί ἐγίνε ἡ Κρήτη;»

«Ὀμίλησε ἔσ' τὸ γένος,
»μωρὸ Ἰσκαριώτη,
»ποῦ εἶσαι φουσκωμένος
»ἀπὸ τὸ φαγοπότι.

»Ἄλε λά!...μὴν προχωρῆς...
»Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει...
αὐτὰ ὁ Θεοδωρῆς
εἰς τὸν Τρικοῦπη λέει.

Μὲ τὸν θυμὸ τοῦ ὄλο
κατάραις ἀραδειάζει,
καὶ τὸ φηλὸ φακόλο
ζαρόνει καὶ μουδιάζει.

Ὁ Θεοδωρῆς πετᾷ,
τὸν σέρνει ἀπ' τὴ μύτη,
καὶ μὲ ἀφροὺς ῥωτᾷ:
«τί γίνεται ἡ Κρήτη;»

Τὸν ἐρωτοῦν καὶ ὄλο
ἐκ τῆς ἀριστερᾶς
καὶ τῆς Βουλῆς οἱ ὄλοι
ἔχουν ἀπὸ ἀράς.

Κι' αὐτὸς χωρὶς φωνῆ
δὲν ἔβρει τί νὰ κάμη,
καὶ μαῦροι καὶ ἔνοι
τοῦ βγαίνουε οἱ γάμοι.

